

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. III. 37. 285/2013/7. szám

A Kúria a dr. Zsögöny Ilona ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Balázs Endre kormánytisztviselő képviselt Pest Megyei Kormányhivatal Szociális és Gyámhivatala (1141 Budapest, Komócsy u. 17-19.) alperes ellen nagyszülői kapcsolattartás tárgyában hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében, amely perbe az alperes pernyertessége érdekében a dr. Juhász M. Gábor ügyvéd által képviselt beavatkozott - a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. február 14. napján kelt 9.K.26.243/2013/2. számú jogerős ítélete ellen az alperesi beavatkozó által 3. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott helyen és napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.26.243/2013/2. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesi beavatkozónak 100.000 (egyszáz-ezer) forint együttes elsőfokú és felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Kiskorú (született: 2001. augusztus 31.) a Budakörnyéki Bíróság a felperesi édesanyánál helyezte el és szabályozta az apai

kapcsolattartást. A jelen per alperesi beavatkozója a kiskorú apai nagyszülője.

Az alperesi beavatkozó 2010. szeptember 22. napján kelt kérelmében unokájával történő folyamatos és időszakos kapcsolattartásának szabályozását kérte az elsőfokú gyámhivataltól. Kérelme szerint minden hónap első pártalan hetének pénteki napján 16 órától vasárnap 19 óráig, továbbá évente nyáron egy hetet szeretne unokájával eltölteni.

Az elsőfokú közigazgatási szerv a kérelem elbírálása érdekében igazságügyi pszichológus szakértő bevezetését rendelte el. Dr. igazságügyi pszichológus szakértő véleményében foglaltakat a nagyszülő nem fogadta el és indítványozta újabb szakértő kirendelését. A kérelemnek eleget téve a hatóság új szakértőt rendelt ki. Az igazságügyi szakértő megállapította, hogy az apai nagyszülő személyiségvizsgálata során nem találhatóak olyan személyiségjegyek, melyek a gyermek fejlődését súlyosan veszélyeztetnék, a nagyszülői kapcsolattartás kizárására nincs ok. Az alperesi beavatkozó szerint a kirendelt dr., valamint a Kft.-nek, mint szakértői cégnek nem volt kompetenciája pszichológiai szakkérdésben szakértői véleményt adni. A felperes 2011. szeptember 2-án érkezett beadványában kérte, hogy a hatóság a nagyszülői kapcsolattartásnak ne adjon helyt.

Az elsőfokú hatóság a 2011. szeptember 15. napján kelt 366-43/2011. számú határozatával az alperesi beavatkozó kapcsolattartás szabályozására irányuló kérelmét elutasította. Egyben a Igazságügyi Szakértői és Családterápiás Intézet szakértője dr. igazságügyi szakértő kizárására és új szakértő kirendelésére irányuló kérelmet elutasította.

Az alperesi beavatkozó fellebbezéssel élt a határozat ellen, amelynek elbírálása során az alperes a 2011. december 9-én kelt XIV-C-001-90/2/2012. számú határozatával az alperesi beavatkozó kapcsolattartását unokájával szabályozta. E szerint a nagyszülő a folyamatos kapcsolattartás keretében minden hónap első pártalan hetén szombat reggel 9 órától, ugyanaznap este 19 óráig jogosult kapcsolatot tartani a gyermekkel, míg évente egy hét időtartamban minden év júniusában, a második pártalan héten hétfőn reggel 9 órától, vasárnap este 19 óráig jogosult unokájával lenni. Az alperes rendelkezett a kapcsolattartás járulékos kérdéseiről is.

A felperes keresetében az alperes határozatának felülvizsgálatát és hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint az alperes tévesen értelmezte a gyámhatóságokról, valamint a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997.(IX.10.) Korm.rendelet (a továbbiakban: Gyer.) 27. § /1/ bekezdés a/ pontját, 28. § /1/ bekezdését, a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952.

évi IV. törvény (a továbbiakban: Csjt.) 92. § /4/, /5/ bekezdését. Legfelsőbb bírósági jogesetre hivatkozott és kiemelte, hogy a másodfokú határozatban rögzíti az alperes, a szakértők nem tartják jelenleg indokoltnak a nagyszülőnek az apai kapcsolattartáson kívüli kapcsolat tartását unokájával. Álláspontja szerint a szakértői véleményekkel és a Legfelsőbb Bíróság álláspontjával is ellentétes a határozat. Kifogásolta azt is, hogy az alperes megsértette a Ket. 15. § /1/ bekezdésében foglaltakat. Bizonyítási indítványában kérte, hogy a bíróság tanúként hallgassa meg a kiskorú gyermek különélő szülőjét.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak értékelte és az alperes határozatát hatályon kívül helyezte. Ítéletének indokolásában a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény (a továbbiakban: Gyt.) 2. § /1/ bekezdésére, a Gyer. 28. § /1/ bekezdésére, 27. § /6/ bekezdésére, 30. § /4/ és /5/ bekezdésére hivatkozott.

A bíróság hivatalból igazságügyi pszichológus szakértő bevezetését rendelte el a perbe és jogerős ítéletének indokolásában részletesen ismertette a szakértői véleményben foglaltakat, azt, mint aggálytalant, ítélezése alapjául elfogadta. Megállapította, hogy az igazságügyi szakértői véleményében foglaltak lényegében megegyeznek a közigazgatási szakban beszerzett szakértői véleményben írtakkal. A szakértői vélemények alapján a bíróság azt rögzítette, hogy a kapcsolattartásra jogosult nagyszülő kapcsolattartási jogának gyakorlásához szükséges alkalmasságát nem lehet kétségbe vonni. A perbeli adatok szerint nem találta vitásnak, hogy az apai rendszeres és időszakos kapcsolattartás időtartama alatt a gyermek sokat van a nagyszülővel, tehát gyámhatósági szabályozás nélkül is a kapcsolattartás feltételei adottak.

Az elsőfokú bíróság a csatolt iratok, a lefolytatott bizonyítási eljárás, a beszerzett igazságügyi pszichológiai szakvélemény és a tanúvallomás alapján arra az álláspontra jutott, hogy a nagyszülői kapcsolattartás a gyermek személyiségfejlődésére hátrányos következménnyel járna, ezért azt a következtetést vonta le, hogy az alperes határozata nem szolgálná a kiskorú érdekét, ezért az jogsértő. A kapcsolattartás kérdésében való döntéshozatalhoz a Gyer. 27. § /2/ bekezdése értelmében elsődlegesen a gyermek érdekére kell figyelemmel lenni, amely jelen esetben érdekellentétbe kerül a hozzátartozó, egyébként őt megillető kapcsolattartási jogával. A bíróság álláspontja szerint nem szolgálja a gyermek érdekét egy olyan kapcsolattartás, amely a gyermekre nézve sérelemmel járna. Emellett a nagyszülőnek a korábbi sérelmek félre tétele és az apai kapcsolattartás gyakorlásában való segítség útján kell az érzelmi kötődést felkelteni unokájában, hogy a gyermek fokozatosan érezze: a nagyszülői szeretet hiánya

veszteséget jelent számára. Ha ez fokozatosan tudatosul a kiskorú gyermekben, akkor lehetősége van arra a nagyszülőnek, hogy bármikor ismételt kérelmet terjesszen elő az elsőfokú hatóságnál. Nyomatékosan emelte ki a bíróság azt, hogy a nagyszülő kapcsolattartási joga nem abszolút, tehát a gyermek kárára nem érvényesíthető. A bíróság az összes körülményt mérlegelve jutott arra az álláspontra, hogy a gyermek javára az alperes által szabályozott nagyszülői kapcsolattartás nem válik, hiszen az igazságügyi szakértői is megállapította, hogy a kiskorú gyermek a jelenleginél tágabb kapcsolattartást az alperesi beavatkozóval nem kíván. Azt is rögzítette, a gyermek úgy nyilatkozott, hogy akkor mehet át a nagyszülőhöz és édesapjához, amikor akar, szemben az alperesi megállapítással. Nem értett egyet a bíróság az alperesi állásponttal a vonatkozásban sem, hogy az elsőfokú közigazgatási szerv a nagyszülő kapcsolattartás jogszabályi rendelkezéseire nem hívta fel a szakértők figyelmét, így a szakértők arra a megállapításra jutottak, hogy nem tartják indokoltnak, hogy a nagyszülő a szülő kapcsolattartáson túl tartson kapcsolatot unokájával. Megállapította a bíróság, hogy az igazságügyi szakértő az ide vonatkozó jogszabályok ismeretében hasonló álláspontra jutott, mint a közigazgatási szakban kirendelt szakértők. Összességében az elsőfokú bíróság megállapította, az eljárás során kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást, hogy a kapcsolattartás az alperesi határozat alapján a gyermek érdekét szolgálná. A kapcsolattartás iránti kérelem - utalással a Gyer. 30. § /5/ bekezdésére - nem szolgálja a gyermek szorongásmentes személyiség fejlődését, tehát nem teljesíthető.

A jogerős ítélet ellen az alperesi beavatkozó nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő új ítélet hozatalát, másodlagosan a hatályon kívül helyezés mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet sérti a Gyer. 28. § /1/ bekezdését, 27. § /1/ és /6/ bekezdését, 30. § /4/ és /5/ bekezdését. Hangsúlyozta, hogy a nagyszülőnek önálló kapcsolattartási joga van, amelyet jogszabály biztosít számára. Ez egy alanyi jog, mely főszabály szerint jár a nagyszülő részére és csak a Gyer. 27. § /6/ bekezdésében meghatározott okból vonható meg. A bíróság tévesen hivatkozott a Gyer. 30. §

/5/ bekezdésére, amelynek alapján nincs jogszabályi lehetőség a kapcsolattartási jog megvonására. Álláspontja szerint a jogerős ítéletet alapul véve a kapcsolattartásnak a jogszabályban meghatározott célja teljes mértékben ellehetetlenül, lévén hogy a bíróság ítélete alapján nincs lehetősége a jogszabály által biztosított önálló kapcsolattartási jog gyakorlására. Utalt arra, hogy a közigazgatási eljárás során már kifejtette, azért kívánja a kapcsolattartás szabályozását, mert ennek hiányában csak akkor tud unokájával találkozni, ha ő éppen a fiánál tartózkodik, illetve

amennyiben ők nem terveznek más programot. Ez egyrészt teljesen kiszámíthatatlan, másrészt igénye lenne arra, hogy unokájával több időt tudjon eltölteni, hogy egy stabil családi kapcsolat, valamint megfelelő érzelmi kötődés alakulhasson ki közöttük. Hivatkozott arra is, hogy a felperes nem teszi ezt lehetővé, sőt kifejezetten akadályt állít a kapcsolattartás elé, éppen ezen oknál fogva kérelmezte, hogy hivatalosan is szabályozásra kerüljön az unokájával tölthető idő.

Hangsúlyozta az alperesi beavatkozó, hogy elfogadva a jogerős ítélet logikai gondolatmenetét, az elsőfokú bíróság érdekelte teszi a felperest abban, hogy az eddigi magatartásán ne változtasson, fenntartsa a közte és a nagyszülő között fennálló rossz viszonyt, sőt elmélyítse azt, hiszen ebben az esetben esély sem nyílik arra, hogy valaha is jogosult legyen önálló kapcsolattartásra unokájával. A felperes a gyámhatósági tárgyalás alkalmával is elzárkózott mindennemű egyezség megkötésétől, csak a kapcsolattartás teljes hiányát volt hajlandó elfogadni. Nyilvánvalóan nem lehet a nagyszülő kapcsolattartási jogát, a vele szemben ellenérzéseket tápláló felperes jövőbeni magatartásától függővé tenni, ez a bírósági álláspont súlyosan sérti a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket. A bíróság döntése alapján kapcsolatot csak a fia által lehetővé tett körben gyakorolhat, holott a Gyer. ezt, mint önálló jogosítványt biztosítja részére, a gondozó szülővel szemben és nem a másik szülővel szemben, aki maga is kapcsolattartásra jogosultnak minősül. Ezen felül a Gyer. 27. § /6/ bekezdése kimondja azt, hogy a gyermek érdekét veszélyeztető körülmény, illetve felróható magatartás hiányában a kapcsolattartásra jogosulttól az elvitel jogát is magában foglaló kapcsolattartás nem vonható meg. Hangsúlyozta az alperesi beavatkozó, hogy az ügy során valamennyi szakértő azt állapította meg vele kapcsolatban, hogy nincsenek olyan személyiségjegyei, melyek a gyermek fejlődését veszélyeztetnék. A nagyszülő kapcsolattartási jogának gyakorlásához szükséges alkalmasságát nem lehet kétségbe vonni. Álláspontja szerint tehát a bíróság ítélete a feltárt tényállással ellentétes, valamint jogszabályba ütköző. Kifejtette az alperesi beavatkozó, hogy a bíróság ítéletében a gyermek mindenekfelett való érdekére hivatkozott, ezért jutott arra a következtetésre, hogy kétséget kizáróan nem állapítható meg az, hogy a kapcsolattartás az alperes határozata alapján a gyermek érdekét szolgálná. Álláspontja szerint a feltárt tények és a bíróság ezen megállapítása egymással ellentétben állnak, a bíróság következtetése téves és iratellenes. Ennek igazolására hivatkozott az eljárás során készült szakértői véleményekre, valamint arra, hogy az sem került kétséget kizáróan bizonyításra, hogy a gyermek érdekét nem szolgálja a kapcsolattartás, így teljes megvonásának sincs megfelelő jogi alapja. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az alapján ítélte meg az irányadó jogi helyzetet, hogy a gyermek érdekét szolgálja-e, ugyanis egyrészt azt kell

vizsgálnia, hogy az a gyermek érdekét veszélyezteti-e, másrészt pedig azt, hogy van-e olyan felróható magatartás részéről, amely a gyermek érdekei ellen hat. A bíróság illet nem észlelt, a terhére értékelte azonban azt, hogy a felperessel a helyzetet nem tudja rendezni, noha ez elől a felperes az, aki elzárkózik, amely a nagyszülőnek aligha felróható. Legfelsőbb bírósági elvi határozatra utalással hangsúlyozta az alperesi beavatkozó, hogy téves a bíróság álláspontja, amikor a felperes és a nagyszülő közötti rossz viszonynak döntő jelentőséget tulajdonít a kapcsolattartás szabályozására irányuló kérelem elbírálásakor.

Az alperesi beavatkozó kérte a felülvizsgálati kérelem tárgyaláson történő elbírálását.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megfelelő alapossággal feltárta és rögzítette ítéletének indokolásában az ügyben irányadó tényállást, abból azonban az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával alapvetően téves jogkövetkeztetést vont le.

Kiemeli a Kúria, hogy a Pp. 270. § /2/ bekezdése és 272. § /2/ bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárás során kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható, a Pp. 275. § /2/ bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben.

Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott az ügy elbírálásakor irányadó jogszabályi rendelkezésekre. Ezekből következően egyértelműen megállapítható, hogy az apai nagyszülőnek önálló kapcsolattartási joga van unokájával és ez a jog kizárólag a jogszabályban meghatározott esetben korlátozható vagy vonható meg tőle.

A Gyer. 27. § /1/ bekezdés a/ pontja értelmében a kapcsolattartás célja, hogy a gyermek és a 28. § /1/ bekezdése szerinti kapcsolattartásra jogosult személyek (a továbbiakban: kapcsolattartásra jogosult) közötti családi kapcsolatot fenntartsa...

A Gyer. 27. § /6/ bekezdése szerint a gyermek érdekét veszélyeztető körülmény, illetve felróható magatartás hiányában a kapcsolattartásra jogosulttól az elvitel jogát is magában foglaló kapcsolattartás nem vonható meg.

A Gyer. 28. § /1/ bekezdése rendelkezik arról, hogy a gyermekkel való kapcsolattartásra mind a szülő, mind a nagyszülő, mind a nagykorú testvér, továbbá - ha a szülő és a nagyszülő nem él,

illetőleg a kapcsolattartásban tartósan akadályozva van, vagy kapcsolattartási jogát önhibájából nem gyakorolja - a gyermek szülőjének testvére, valamint szülőjének házastársa is jogosult.

A Gyer. 29. § /1/ bekezdése kimondja, hogy a gyámhivatal vita esetében a kapcsolattartást bármelyik fél kérelmére szabályozza, illetve újraszabályozza, kivéve, ha a szülő és a gyermek kapcsolattartásának megállapítása a Csjt. 92. § /5/ bekezdése szerint a bíróság hatáskörébe tartozik. A kapcsolattartásra a gyámhivatal, illetve a bíróság a gyermek korának, egészségi állapotának, életkörülményeinek, a felek személyes körülményeinek, valamint az ítélőképessége birtokában lévő gyermek véleményének figyelembevételével rendelkezik.

Fenti jogszabályi rendelkezésekből következően az alperesi beavatkozó kapcsolattartási joga nem vonható kétségbe. Helyesen ismertette ugyan az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre állt - a közigazgatási eljárásban és a perben beszerzett - szakértői véleményeket, azok megállapításaiból azonban téves jogkövetkeztetésre jutott.

A Gyer. 27. § /6/ bekezdése egyértelműen szabályozza azt, hogy a kapcsolattartásra jogosulttól - a jelen esetben az apai nagyszülőtől - az elvitel jogát is magában foglaló kapcsolattartás a gyermek érdekét veszélyeztető körülmény, illetve felróható magatartás hiányában nem vonható meg.

A perben rendelkezésre állt adatok és szakértői vélemények sem a gyermek érdekét veszélyeztető körülményt, sem a nagyszülő részéről felróható magatartást nem állapítottak meg. Az elsőfokú bíróság ezzel ellentétes feltételezése a felperes és a vele „szimbiotikus kapcsolatban” álló gyermek nyilatkozatának hangsúlyos figyelembevétele nem állt összhangban a szakértői vélemények egyéb tartalmi elemeivel, és a feltárt bizonyítékokkal.

Nem vitás, hogy a gyámhivatal a nagyszülő kapcsolattartás kérdésében mérlegelési jogkörében dönt. A Pp. 339/B. § értelmében a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte úgy, hogy az alperes határozata ezen törvényi kritériumoknak nem felel meg. Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § /1/ bekezdésében biztosított jogkörében eljárva a közigazgatási eljárás adatait és a perben beszerzett bizonyítékokat értékelve helyezte hatályon kívül az alperes határozatát.

Az általánosan kialakult és következetes legfelsőbb bírósági/kúriai gyakorlat szerint, ha a bíróság a tényállást a Pp. 206. §-ának megsértésével állapította meg, a jogerős ítélet érintésének akkor van helye, ha a tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat - azok egybevetése során - nem a maguk összességének értékelte, s ennél fogva a megállapított tényállás nyilvánvalóan okszerűtlen, vagyis lényeges logikai ellentmondást tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a fenti törvény előírás megszegésével részben iratellenesen, részben pedig tévesen értékelte a rendelkezésére állt bizonyítékokat - szakértői véleményeket - azok egybevetése során és hibásan jutott arra a következtetésre, hogy a nagyszülői kapcsolattartás biztosítása a kiskorú érdekeivel ellentétben álló. E körben elsődlegesen arra mutat rá a Kúria, hogy a nagyszülői kapcsolattartás megvonásának a Gyer. 27. § /6/ bekezdése szerinti jogszabályi feltételei nem álltak fenn. Ennek azért van különös jelentősége, mert a bíróságnak a Pp. 206. § szerinti mérlegelési tevékenysége jogszabályi rendelkezéseken kell, hogy alapuljon, kiragadott jogszabályi rendelkezések köré a bizonyítékok egyoldalú csoportosítása ellentétes a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó törvényi követelményekkel. A nagyszülői kapcsolattartás megvonásának - itt a kapcsolattartás szabályozása iránti kérelem elutasításának - jogszabályi alapokon kell állnia. Ennek hiányában az ezzel kapcsolatos mérlegelési tevékenység sem lehet jogszerű. Jogszabályba ütköző a jogerős ítélet indokolásának azon kitétele is, hogy a kapcsolattartás iránti kérelem - utalással a Gyer. 30. § /5/ bekezdésére - nem szolgálja a gyermek szorongásmentes személyiségfejlődését, ezért nem teljesíthető. A Gyer. 30. § /5/ bekezdése a kapcsolattartás engedélyezése tárgyában hozott határozat tartalmi elemeit határozza meg. E jogszabályhely a „gyermek szorongásmentes személyiségfejlődésével” összefüggésbe nem hozható, a kapcsolattartás szabályozás iránti kérelem elutasítása pedig ezen jogszabályhelyre különösen nem alapozható.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy a nagyszülőhöz a kapcsolattartás joga önállóan és nem a másik szülővel közösen, az ő kapcsolattartási időszakán belül illeti meg. Téves tehát az ítéleti érvelés is, hogy a nagyszülő a másik szülő kapcsolattartási ideje alatt igyekezzon az érzelmi kötődést felkelteni unokájában. A másik szülő kapcsolattartási joga, az erre biztosított idő nem azt a célt szolgálja, amit az elsőfokú bíróság jogerős ítélete megjelöl. Ugyanakkor a gyermek gondozó szülője, a felperes és az alperesi beavatkozó nagyszülő közötti ellentétek nem vezethetnek a nagyszülői kapcsolattartás jogának megvonásához, erre semmiféle jogszabályi felhatalmazás nincs. Nyilvánvalóan, hogy a felnőtteknek az egymással szembeni problémájukat, vitájukat - a gyermek érdekében, de a kapcsolattartás függetlenül is - feltétlenül rendezni kell egymással. Ezen indokolással ugyanis a nagyszülő

kapcsolattartási joga nem tagadható meg. Helytállóan utalt arra az alperesi beavatkozó felülvizsgálati kérelmében, hogy a felperes és a közte levő feszült viszonyt nem lehet kizárólag a nagyszülő terhére értékelni, és az csak együttműködésükkel oldható fel.

A perben rendelkezésre állt adatokból megállapítható volt, hogy a gyermeket gondozó szülő és a nagyszülő között a kapcsolattartás kérdésben egyezség nem jött létre, ennek hiányában a Gyer. 30. § /4/ bekezdése értelmében azt a gyámhivatalnak kellett szabályoznia. Ennek során figyelemmel kellett lenni a kötelezett méltányos érdekére, körülményeire, valamint a gyermek korára egészségi állapotára, tanulmányi előmenetelére - a gyermek érdekében kellett döntését meghoznia.

A Kúria álláspontja szerint az alperes határozata ezen és a korábban idézett jogszabályi rendelkezéseknek mindenben megfelelt. A másodfokú határozat sem anyagi, sem eljárási okból nem volt jogszabálysértőnek tekinthető, ezért a hatályon kívül helyezés törvényi feltételei nem álltak fenn.

Minderre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat megsértette, ezért azt a Pp. 275. § /4/ bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és a felperes megalapozatlan keresetét a Pp. 339. § /1/ bekezdése értelmében elutasította.

Az alperesi beavatkozónak az elsőfokú és a felülvizsgálati eljárás során is perköltsége merült fel. Ennek megfizetésére a Kúria a felperest a Pp. 270. § /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § /1/ bekezdés és 83.§ /1/ bekezdés szerint kötelezte.

A felperes a keresetén a tárgyi illetékeljegyzési jog ellenére a kereseti illetéket lerótt, a feljegyzett felülvizsgálati eljárási illeték viselésére pedig a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § /2/ bekezdése értelmében köteles.

Budapest, 2014. január 22.

Dr.Kárpáti Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr.Fekete Ildikó sk. előadó bíró, Dr.Beniczkyné dr.Kelemen Gyöngyi sk. bíró

A kiadmány hitelül

bírósági írnok

